

rikkunud, ja et ta kogoni ühhe teise kolilapse kuf-
rust 30 kopp. hõbberahha warrastanud. Agga, mis
wastust emma andis! Kõl ta jättab aega mõda
kurjad kõnned mahha; teised kolilapsed wiist temma
wallejuttudest enam nimmetanud, kui tõssi on;
akna rutud tahhan maksta, need 30 kopp. ka, kui
poeg neid tõeste on warrastanud. Kolipiddajat
weel maenitšes, et argo olgo wägga walli nisugguse
nore poisi wasto; wimaks liššas jälle jure: Ta on
alles laps! — Ei mitte kaua aega parrast sedda olli
Hinrik keikide kannatust ärratütand; sest, ehk ta kõi
alles laps olli, siis ta teggi ommeti paljo enam
pahha, waewas teisi innimesi enam, ja teggi en-
nast illepea alwemaks keikide melest, kui ükski mu-
teine kolipois. Heideti tedda separrast seält kolist
wälja ja sadeti emma jure taggasi, kes ei wiibind
keik süüd kolipiddaja, kui waljo süddamega mehhe
peäle, lükkades. Kuida ta, ütles emma, sedda hak-
kas lootma, et lapsel ühtegi wallatust ei pea olle-
ma? Olgo ta ehk ka wähhä wallato olnud, mis siis
muud: ta on alles laps!

Uega mõda sai Hinrik ühhe kaupmehhe jure
poepoisiš; agga mis õppipois ta olli, Jummal
parrako! Perremees olli pehmike, egga joudnud
tedda tallitšeda; selleparrast ta ka temmaga peagi
ärratüddines, egga emmagi nüüd enam julgend
omma endist wabbandamist suhho wõtta: ta on al-

les laps! Hinrik seäl ei hoidnud omma käsši salla-
ja noppimast ja warrastamast, egga omma keelt
waltetamast ja teisi teotamast; ta heitiš teiste ille-
annetumatte kilda; ning enne kui pool õppimisse
aeg otša olli lõppend, heideti tedda wangi, sest et
ta perremehhe laeka luffust olli lahti murdnud, ja
seält rahha olli warrastanud. Emma sõitles tedda
nüüd kõi temma nurjatumatte kombette parrast,
agga perremees ka, et tedda polle surema holega
omma silma warjo al piddanud; agga se ei tulnud
emma melegi, et temmal ennesel nisamma paljo
süüd olli, kui Hinrikil ja perremehhel. — Hinrik se
kord peäsiš arwalikko nuhtlusse alt lahti, agga jäi
nüüd diete omma emmale waewaks ja koormaks;
sest et ükski tedda enam tahtnud omma õppetusse
alla ehk omma tenistusse wõtta. Emma piddi
temmale allati rahha andma, mis ta kurja seltsiliš-
tega ärravraššis; ta piddi tedda hulga rahhaga
wäetenistussest lahti lunnastama, kuhho ta enam
ollu joobnust peast ärramünud; mitto kord piddi
temma wõllad maksma ja sedda kahjo ärratašsuma,
mis poeg olli koerusse parrast teinud. Nenda em-
ma sattus isse sure waesusse sišse, ja kaebas kibbe-
daste omma tännamatta poja peäle, ilma ommeti
m ršamatta, et se keik temma kaswatamisse sü olli.
Sest, siis kui Hinrikut ikka selle rummala wabban-
damisšega olli wabbandanud: temma on alles laps!